

SZENTESI LAP.

VEGYESTARTALMU HETILAP.

<p>Élapi szellemi részét illető közlemények a szerkesztőséghez, a pénzküldemények a kiadóhivatalhoz intézendők.</p> <p>Előfizetési árak:</p> <p>Egész évre 4 frt. Fél évre 2 frt. Negyed évre 1 frt.</p>	<p>HIRDETÉSI ÁRAK:</p> <p>A három hasábra terjedő petitorsért egyszeri hirdetésnél 18 kr., a két hasábosért 12 kr., egy hasábosért 6 kr. számítottatik.</p> <p>Bélyegdíj minden egyes beiktatástól 30 kr.</p>	<p>Megjelen e lap betenkint vasárnap egy iven.</p> <p>A „Nyiltér”ben a háromhasábos petitors igtatási díja 15 kr. o. é.</p>
---	--	---

A felnőttek oktatása!

Népnevelés! mi sokszor hordjuk e szót szájunkban; mi sokszor ejti ki azt, a nép egyes ferdeségei, hibái, tévelyei felett megbotránkozó egy-egy műveltebb egyén kegyes óhajtásként! — a lapok vidéki levelezői, na falujok, helységük állapota felett keseregnek, nem mulaszthatják el ama imaszerű közmondással befejezni: „népnevelés jöjjön el a te országod!”

Már pedig nagyon régi közmondás az: „ora et labora.” imádkozz és dolgozz! — A sopánkodás nem mozditja elő az ügyet, a felismert bajokat csak a tett távoztathatja el; — kik legtöbbet panaszkodnak jobbadán legkevesebbet fáradoznak és a közművelődésért közönségesen mit sem művelnek.

Hajdan, midőn a népnevelés teljesen az egyházakra volt bízva, s népnevelés előmozdítása végett fejedelmek, ország nagyok és kegyes gazdagok nem ritkán óriási dotatiókkal látták el az egyházak főnökeit; voltak iskoláink, melyben mindenek előtt a népet az égiekre oktatták; azaz, hogy a földnek derék polgára lehessen, hogy a világ követelményeinek megfelelni tudjon, keveset törődtek. Pedig ki munkára szoktatva, hivatása betölthetőségére tanítva, tisztességgel halad életpályáján, s kötelességeit betölti, annak tulvilági üdvözléséről nem kell kétségbe esni. Mert meg van az írva: „nem az ki mondja uram! uram! megyen a menyországába, hanem a ki atyám akarátát cselekszi.” Azután qualis vita mors est ita; — a minő az élet olyan lesz a tulvilág.

Hogy nem volt elég az orare, az imádság mutatta, hogy nagyon is kellett a másik nevelési intézményeket fogantatni: a derest és a börtönt.

Ma előbbre haladtunk; a nevelési, oktatási rendszert más elvek szerint kezeljük és számtalanszor feldicsért törvény intézkedik hazánkban a népnevelés iránt.

Törvényeink szerint elő van írva — már hogy gyakorlatban fogantatosított-e? az már más — de elő van írva a nép fiai számára 12-ik évükig a rendes mindennapi; azontul 15 éves korukig az ismétlő iskola; ekkor emancipáltatnak az iskola alól; nem nagykorúsítottatnak ugyan, de felnőtteknek tekintetnek. — Hogy azután az életnek megérttek-e? ezt nem keresi senki. Fogják-e az iskolában szerzett ismeretek mennyiségét, minőségét jövő életpályájukon a kor s a társadalom körülményeihez képest gyümölcsöztetni? itt áll elő azután a nagy kérdés; mely, hogy helyesen megoldassék, nem sopánkodást, hanem tettet igényel; különben a törvénynek bölcs rendelkezései s az iskolának a 15 évesekre fordított verejtékes munkája csakugyan kárba veszt. —

A faiskolából kikerült csemetére, még sok gond fordítandó, ha akarjuk, hogy felnövesztve gyümölcsöt is hozzon.

Nem szükséges annak képét festeni, a nép 15 éves fiai és hajadonai mint buzgólkodnak teljes nagykorúságukig értelmük kiművelésén; mennyi gond fordítatik rájuk, hogy majdan nagykoruakká lévén s önálló családot alapítván, egy

felől atyai, anyai kötelemüknek, más felől mint polgárok a társadalomban, hol majdan községi képviselők, választók stb. leendnek, helyüket be töltsék; — nagyon szomorú kép lenne az. — Tudjuk, némelyik kézművessé szegődik, másik gazdálkodó akar lenni, itt is ott is gépiesen begyakorolják; már a mint ott a régi szokás hozza magával; itt, hogy úgy cselekedjék mint apja tette, s miként a szomszéd turja földjét; arról, hogy a neki majdan kenyeret nyújtó pályához szakismerettel is birjon, arról ugyan gondoskodva nincs.

Erkölesi neveltetésükről megfeledeznek a társadalom, pedig ép abban a korban vannak, mely leginkább van kitéve a kísértetnek, melyben leginkább hajlandó keblük a bűn s a későbbi romlottság magvainak felvételére, melyben legkönnyebben elbuknak; tudjuk, látjuk, tapasztaljuk, e kor bűnei miatt mennyien szállnak a férfikor elérté előtt kora sirba a szülők keservére, a naponta satnyuló, kevesbülő nemzet pótolhatlan kárára; még sem történik e felnőttek oktatására nézve semmi, ha csak valaminek nem vesszük azt, hogy a népnevelést magának vindikálni akaró egyházak egy egy vasárnapi — a tulvilágra irányzott prédikációival — és minden huszötödik évben egy bucsujárásos bűnbocsájtó jubilaummal fáradoznak a népért.

Bezzeg lehet azután az ekép felnőttekből alakult polgárzat felett keseregni; panaszkodni a népre, hogy erkölcsiségben alászáll, hogy hajlandó a vétkekre, hajlandó lopásra, iszákosságra stb., hogy a takarékoság hírére sem ismeri, an-

T Á R C S A.

Az örült nő.

— Egy fehér barát emlékirataiból. —

(H. C. után.)

(Folytatás.)

Szorongó szívvel törtem fel a pecséteket. A csomag több okmányt rejtett. Ott volt keresztlevelem, kiállva a P . . . plebánia által; anyámat Bártfay Eliznek hívták, atyám S . . . Gyula gróf. Ott volt végrendelete is, mely szerint általános örököse én voltam, s melyben Serenáról, Emmáról gazdag hagyomány által gondoskodott. Volt ott a fejedelemhez intézett kérvény, melyben törvényesítésemet kérelmezé; ugyan ez ügyre vonatkozó levél M . . . herceghez Bécsben. Továbbá a pápai követhoz szóló kérvény, hogy a szerzetesi fogadalmak alól felmentetném. Több rendbeli levél, melyeket anyám irt egykor a grófnak. Kis arczkép, eredetije annak, mely a falon függött; végül terjedelmes kézirat e felirattal:

„Életem története Kelemen fiam számára.”

Ez utóbbit remegve lapoztam át, lélekzetem megrekedt, szívem dobogása megszűnt, álmodni véltem s még is ébren voltam. Új élet kelt lelkem előtt, lázas hevületben gondolataim, eszmém sebesen kergették egymást; átfutottam a leveleket is; — szédültem; a világ elhomályosult előttem; tisztán csak azt tudtam, hogy a gróf fia vagyok, hogy Emma nem leánya, nem testvérem.

Örvendeni skartam s csak zokogni tudtam. Görselesen szorongattam az írományokat; mint az alvó, ki iszonyu magasból zuhan alá álmában, esés közben ki-

mondhatlan félelemmel telik el, de felszerkenve s biztos fekhelyén lelve magát, még nem képes az álmat a valótól megkülömböztetni, úgy éreztem magamat.

Szabad voltam! új reggelem támadt, új élet derült előttem. Emma nem testvérem! — légy áldott egek ura! enyémmé lehet itt és az örökkévalóságban. — Hozzá akartam sietni; diadalmasan rámutatni a papirokra, hirdetni a nagy újdonságot az egész világnak; — és — mintha lábam a földben gyökereznék nem tudtam mozdulni, agyvelőm forrott, ezernyi gondolat közt tűnődtem, haboztam.

Dübörögve haladt át a grófi fogat a kastály kapuján; Serena néne a szomszéd faluba távozott. — Tovább nem maradhattam. — Emma egyedül volt; a papirokat öltönyöm alá rejtve, hozzá rohantam. Lelkenedezve értem szobájába. A komorna tudtomra adá, hogy a kertben van. Oda repültem.

„Nem öli-e meg e váratlan meglepetés?” kérdém magamtól. Lassankint fogom tudtára adni a csudálatos hírt. — Nem! ily öröm nem gyilkol, új életet hoz. — A zápor feléleszti az elfonyadt virágot; — Emma az enyém, — kigyógyul félelmetes ábrándjaiból; . . . ő nem a gróf leánya, tehát nem is örökölheti az örökség irtózatot betegségét! — Két embert mentett meg a sors oly váratlanul; . . . majd leroskadtam a boldogság sulya alatt.

Ott ült a gyeppadon; ugyanott, hol szerelmét bevallva, először dőlt keblemre, hol lelkesedten, reménytelen nézte a leáldozó napot; ott ült gyászruhában ugyan, de a reggeli nap játszi sugarai körül övezvén őt, a feltámadt üdvözítő sirjánál ült, angyalhoz hasonlított.

„Emma!” kiálták ujjongva, „Emma! kedves Em-

mám!” kitértam karjaimat, halvány ábrázatát mosolyogva fordítá felém. „Emma!” folytattam, „van Isten! hozzá fohászokdostam és segített! . . . itt van! itt . . .” az okmányokat ölebe vetém, „itt örökségem, — te nem vagy a gróf leánya, — én vagyok fia, — szabadulok a zárda kötelmei alól, — te szabad vagy, enyém vagy örökre.”

Lábaihoz borulék, kérdőleg tekintett reám. Kitértam a leveleket, egyes mondatokat olvastam belőlök, mutattam a végrendeletet, gyors szavakkal magyaráztam meg azok egybefüggését; — vonásai kiderültek, mint a hold szelid fénye; az öröm elűzte bűbá- nat fellegeit homlokáról és kipirítá arczát.

„Tehát nem vagyok a gróf leánya!” volt első felkiáltása, „nem öröklöm örökséget! — oh szent, könyörülő Isten! — szabad vagyok és te—te,” hangja elnémult, alétan rogyott karjaimba. Ajkammat ajkaira nyomám, hosszú boldog csók volt, — az angyalok megirigyelhették tőlünk.

„Hol vagyok?” kérdé magához térve s felnyitva szempilláit, „Izidor! Kelemen! nem álom-e ez? . . . Elmúlt a sötét éj, mely környékezett, fény dereng körülöttem; szívem meggyógyult, új vér lüktet ereimben. — Te az enyém vagy, én a tied, és nem vagyok az örökség martaléka!”

Könyvek ragyogtak szemeiben, jobb karommal átölelve tartám, feje vállamra hajolt, hálás szívvél tekintettünk az ég felé.

A közeli erdő sűrű fái mögül méltóságteljesen mind magasabb magasabbra emelkedett a ragyogó nap.

(Folyt. köv.)

nal kevésbé gyakorolja, hogy lelkiismeretlen demagogok felre vezethetik, hogy meggyőződését szép szóért is áruba bocsájtja, hogy saját dolgait elhanyagolja, hogy bujában csak politizál. . . Ora et labora! Ne csak sopánkodjál, hanem tégy is már valamit, — vagy legalább ne okozd őket, mert a nagy hibának mulasztásnak ők csak öntudatlan részesei. — A legszigorubb törvényszék is mérsékli a büntetést, midőn azt oly vétkes felett kell kiszabnia, kinek műveletlen, neveletlen állapotát kell a beszámításnál tekintetbe vennie.

A szomorító helyzetet átlátta boldogult Eötvös közoktatási miniszter és javaslatba hozta volt a felnőttek oktatását. — Országszerte felkarolták muló szalmatüzzel. Az állam is szavazott meg e célra bizonyos összegeket. — Városunkban is örvendtünk neki.

Eötvös célja volt, hogy a felnőttek legalább az írás, olvasás és számvetésből tudjanak annyit, mennyi a mindennapi szükségletre elkerülhetetlen. Költői szép lelke a felnőttek oktatását három évre tervezte; akkor ha teljes erővel fogamatba véteik, s az általa alkotott új törvény szigorúan végrehajthatik, — az ő reménye szerint három év múltán hazánkban írni, olvasni számolni nem tudó ember — kivéve a nagyon öregeket — nem leendett.

Közhízet és élet mily messze áll egymástól! 1874. évben Trefort miniszter jelentést követelt az ország valamennyi tanfelügyelőitől, s véleményét az iránt, kérjén-e továbbra is az országgyűléstől költséget a felnőttek oktatására fordítandót.

A tanfelügyelő urak jelentettek . . . hogy mit? mutatta a következők . . . A miniszter ur nem látta többé szükségesnek kérni, az országgyűlés nem látta szükségesnek a felnőttek oktatására csak valamit is resolválni. — Ámde, ha a községek jónak látják azt folytatni, — folytassák saját költségükre, erszényükre.

És a községek képviselői — nem csak nálunk, de másutt is — jónak látták ez ügyre, mint fölöslegesre, semmit meg nem szavazni!

Ne kárhóztassuk őket, ők csak úgy vélekedtek, mint ország számos szakértő és a dolog mélyére tekintő tanfelügyelője!

Csakugyan a felnőttek oktatása, mint azt Eötvös tervezte és létesítette nem felelt meg a hozzá kötött reményeknek. — Ebből nem követték, hogy abba kellett hagyni! . . .

Hogy a cél társadalmi uton elérjék, ahhoz sincs remény. — A felnőttek oktatását előmozdítani törekvő egyletek — leszámítva a Türr-tábornok buzgalma folytán létrejött országos népoktatási kör, s néhány szabad közműves társulat által felmutatható eredményeket — vajmi kevés sikerrel működnek! a budai népközelési egylet például, tagjainak résztvétele miatt hónapokig sem volt képes közgyűlést tartani.

Országos intézkedéssel lehet csak, és kell itt segíteni.

A népnevelés egy buzgó munkása Simay István az aradi polgári iskola igazgatója „a felnőttek oktatásának reformja hazánkban” című alatt nem rég a fennebb előadottakon alapuló röpiratot bocsájtott közre, melyben javaslatba hozza: hogy az ifjúság husz éves koráig oktatásban való részvételre köteleztessék, mert azon ismeret kört, melyre népünknek élethivatása betöltésénél nélkülözhetlen szüksége van, nem nyújtja teljesen sem a mindennapi, sem az ismételő iskola.

Eszméit ismertetni akarjuk e lap olvasóival, mert mint a röpirat szerző által Eötvös József báró irataiból idézett jelmondat tartja: „A népnevelés az egész nemzet közös érdeke, közös ügye, mely iránt minden egyes polgár jogosítva sőt kötelezve van érdeklődni.”

Bocsássuk előre mindjárt azokat, melyekben a 15–20 éves felnőtteket szükségképp oktatandóknak véli; — a következő főbb pontokban körvonalazza ezeket:

a) Az atyai- és anyai kötelességek-tana, mely magába ölelné a gyermek nevelését; a lélek és embertant; a közérkölestant; — továbbá az atyának mint állam polgárnak, mint a községi iskolaszék tagjának, melyek jogai és kötelességei; mit kell tudnia mint a gazdasági egyletek, beteg vagy elaggott gyámoldának, árvaháznak s a humanus intézetek tagjának, mint a kisegítő egyletek, népbankok, takarékmagtárak alapítótagjának;

Mit kell tudnia az anyának, mint a család kis tagjai első nevelőjének, a háziterhek és gondok felsegítőjének örömeiben, fájdalomában, szóval minden ügyében, barátságban, véd és őrangyalának; a gyerekekért és kisedelodok, más nevelési, jótékonyági egyletnek és árvaházak tagjának s a t.

b) a gyakorlati okszerű gazdaságtan, kertészet, méhészet, selymészet, háztartástan és konyhakertészet.

c) a népszerű egészségtan.

Már ebből is látható, hogy egészen másként javasolja intézendőnek a felnőttek oktatását, lisuk tehát hogy miért? Sima F.

(Folyt. köv.)

Szentes, 1875. augusztus 25

A „szentesi sóház” című multkorú közleményre mi is nézetünket elmondani kívánatosnak látjuk.

Azon állítás ellenében, mintha az ugynevezett só- és szalonna árusok a m. kir. sóraktár megbuktatásán törekedve, a só Szolnokról szerzik be; úgy vagyunk meggyőződve, hogy ezen üzletemberek minden helyzettel ki tudnak békülni, ha csekély hasznot is elérni képesek. Így nem lehetett céljuk sókészségüket Szolnokról csapán azért szállítani, hogy a helybeli sóraktárt megbuktassák. Tényükben tehát más okoknak kell rejteni, melyek nem ismeretlenek.

Nevezetesen a só minősége Szolnokon sokkal jobb, mint a szentesi sóháznál. Ide fekte-

sót tele agyagrétegekkel szállított a kincstári bányafelügyelőség Erdélyből, amott pedig a mármarosai jó minőségű só van, melyet a fogyasztó közönség jobban kedvel s használhat. Hozzá járul még, hogy a szolnoki árjegyzék szerint a só Szentesre tengelyen szállítva, még is olcsóbb, mint a helybeli sóháznál.

E két fő ok viszi a szentesi sókereskedőket Szolnokra, hogy üzletüket fentartani és a közönség igényeinek megfelelően képesek legyenek.

Ily körülmények közt a városnak sem ajánlható a sóüzlet átvétele a kincstártól. A mit az eladni nem bírt, a város nyakán maradna, mivel a mi előljáróságunk egyrészt a kincstár által só képében szállított anyagot sóvá átváltoztatni valószínűleg még meg nem tanulhatta, másrészt a szolnoki árjegyzék nyomása alatt sóüzletet csapán az épület kedvéért nem folytathat.

Ezen épület örök időkre számított dúsgazdag faanyagában minden háztartás jó tűzifának örülhet. E szép kilátás a város erszényére nézve sokkal üdvösebbnek látszik, mintha a rengeteg sós fából álló sóházba a helybeli mesteremberek érdemes ezébe nek egyik vagy másik elpusztult tagját vagy ekéjétől megvált pipázó atyáinkat, a képviselők szájából jöhető végzet a város soha ki nem pótolható költségén sóbárványt tenné.

A községi célok sorában, rendezett állam szerkesztésnél, ipar üzleteket e világban valahol feltalálni alig lehetne; a község mint ilyen nincs hivatva üzlet kereskedést vagy iparágat áruozni-keletével folytatni, mivel valódi feladatának teljesítésében elég munkája volna, és csak gondolatát hanyagolná el, ha a magánszorgalom útjára tartozó vállalatokba csapna át; mert a súlyos adókkal terhelt lakosság kárán épen úgy megbuknék, mintha például a boldog emlékü szentesi fa-szállító társulat részvényes tagja volna.

A mit magán vállalatnál csekély személyzettel elérni lehetséges, azt a sokfejú község nagyobb áldozatok árán sem tudja létrehozni. El tapasztalatok nyomán a községek nagyobb része saját vagyonát sem kezeli háziilag, a mit különben a törvény sem enged meg feltétlenül; annál kevésbé lenne előnyös, ha saját vagyonán kívül még idegen vagyont is felelős kezeisé alá vállalna.

Ennek beigazolására példaként nem kell messze menni. Itt a helybeli csordajárás, melynek házi kezelése a város ezen üdvének első évében már is sok ezer forintba menő kárt okozott; ide nem szorítva még a sok idő vesztetése kárát, melyet a csorda ügyben tartott számtalan közgyűlés 200 képviselő nagyobb részének okozott. — Itt van továbbá a város kertje; ez is kielégítőleg bizonyítja, hogy a házi kezelés nem községnek való.

Az elmondottak után nem mulaszthatjuk el a várost jelenleg boldogító irányadó köröknek tanácsolni, hogy a sóüzlet ügyében már kifejezett böcs nézetüknel ezután is változatlannal megmaradva, a lakosságot beszöni ne engedjék.

I. G. M.

Bosszu és szerelem.

(Beszély.)

IRTA SIMA FERENCZ.

(Folytatás.)

„En nem vagyok valami ügyes prokátor” mondá bosszuan Dönti, — „de annyit még is csak gondolok, hogy nem lehet senkit oly könnyen kidobni igaz örökségből.”

„Lehet,” mondá tompán Dona, „de én csak azt tudom, hogy semmiért egy és fél évi börtönt kaptam, — s hogy most szabad vagyok, s hogy tele, csordultig van lelkem bosszu és gyűlölettel. — Hahaha! azt hiszem sokszor, hogy örült vagyok, pedig nem úgy van; a gyűlölet vad szenvedély lobban föl lelkemben egy-egy pillanatra, s ez rántja magával a hideg, kemoly ész.”

„Bátyád él még?”

„Még él; — él boldogul,” mondá kárörvendve a másik. Borzasztó volt az a hang, a melyen beszélt. — „Ha nem élne, akkor rögtön agyom lőném magam: miért kívánnék élni?”

„Hát így?”

„Így? — Így élnem kell,” mondá rémletes kacajjal Dona.

„Azt hiszem, hogy nem ohajtok bátyád bőrében lenni.”

Dona nem figyelt cimborájára. — „Egykor szeretettel öleltem keblemre az egész világot. — Oh! volt egy magasztos lény, kinek bűbajos tündéri mosolya, és suttogása megtanított a szerelemre; de a milyen nagy volt egykor a szerelem keblemben, annál nagyobb

most a gyűlölet. — Utálom az emberiséget, mint termetes bűnök hangyafészket.”

„Hadd el üsém! — hallgassd csak: muzikaszót hallok.”

„Muzika szó!” mondá örült zavarral Dona, „én már régen nem hallottam muzikaszót; — de miért hallgassak én muzika-szót, — hiszen ez csak oly embernek való, ki pillanatokra mindent a feledékenység örvényébe akar dobni, kinek jól esik, ha egy percze szabadulhat a millió örült gondolat tömkelegéből; — nem, nekem nem kell muzika-szó, nekem csend kell, hogy békén készíthessem a tervet, mely kéréltetlen dögvézt hoz az emberek fejére. — Eugem megcsaltak, égre kiáltó gátságot vittek velem véghez, kifosztottak a mezítelenségig mindenemből, lehúzták rólam az emberi méltóságot; — e vért lázító méltatlanságot egy kis muzika-szó nem lehet kárpótlás — csak egy pillanatra sem; — velőt dermesztő jalkiáltást, vértfagyasztó — halállal küzdő, kínos vergődést ohajtok én hallani és látni. — Oh! . . . én örült vagyok bátya, úgy tetszik, mintha forogna velem a világ, mintha szemeim homályosodnának: — ugy-e örült volt mind, a mit beszéltem?”

„Nem, az mind igaz volt,” mondá résztvevő hangon a vén rabló: „megcsaltak kegyetlenül, s most fáj lelked, — az beszélget veled.”

Embereink ez alatt a lajosi csárdához értek, hol jelenleg vig furuly-szó üdvözöl az arra botlott utast.

A két ember a csárda udvarára ugratott. „Hej csárdás!” kiáltott Dönti harsány hangon.

Mindkét ember leugrott lováról.

„Az én vagyok!” rikácsolá a konyhából kipördülő — egy termetes testű vászon személy.

„Hej! a lovakra kell egy óráig jó gondot viselni.”

A középső teremés nem utalt eselére, hanem a mint pár mázsányi sulya megengedő, sietett elvezetni a lovakat.

„Sok drága vendégem van ma,” vigyorgott a vászon nép, „tessék befordulni az ivóba.”

„Azok a lovak fűrődjenek az abrakban, míg itt mulatunk,” mondá Dönti, maga után vonva Donát.

Az ivóban egy rekedt hangu furulya mellett — három gatyás legény mulatott. — Ugy látszik virágos jó kedvében van mindnyája; mert egyik nagyobbat markol a levegőből, mint a másik.

„Jó estét gyerekek!” mondá Dönti, egynek az ugrálók közül jót házván vállára.

„Ha jó hát egyo meg kend?” mondá az érintett, alább hagyva a szólózással. — „Hej, csárdásné!” kiáltott fel a legény, „nem meg mondtuk-e, hogy ebbe a szobába ma senkise tegye be a lábát?”

A csárdásné még a lovak ellátásával foglalkozott.

„Nézd ezt a rongy népet,” mormogá gunyos mosolylyal Dönti, — „mindjárt az Isten szabad ego alá hányom most valamennyit.”

A hangművész letette kintornáját, a három virágos jó kedv pedig egymás szemébe bántult Dönti beszédére.

„Hej! tudja-e kend, hogy mi zsványok vagyunk?” mondá a legszálásabb Dönti elé állva.

„Pokolt!” mondá Dönti kacagva, — „én pedig Dönti Peti vagyok, a pedig ott cimborám Marcsa Dona.”

(Folyt. köv.)

Vasuti ügyek érdekében.

Tekintettel a „Szentesi Lap” 34-ik száma, vezércikkére.

Városunk összes lakosságát örömmel tölté be azon hír, miszerint illetékes helyen ismét felmerült vasuti ügyünk kérdése, és pedig az ottani nyilatkozat e már már leledékenységre került ügyre nézve igen kedvezőleg hangzott, s a reménynek egy távol sugara dereng felénk e mindennél kedvesebb dologban.

A dolog hűbure, mint biztos forrásból tudjuk, ez: Szentés város derek polgára H. ur, e már már elaludni látszó vasuti ügyet szóba hozta egy vasuti magasabb tisztviselő előtt, barátságos beszélgetés közben. — Az utóbbi ez ügyet az igazgató tanács figyelmébe ajánlotta.

Az igazgató-tanács erre — mint halljuk — egyik tagját megbizta, hogy tegye magát érintkezésbe az illetőkkel, tegyen kérdést Szentés és Csongrád városoknál, ha vajon hajlandók-e még e perczen is mind azt megadni, a mit már évek előtt ígértek volt? minthogy ez esetben alkudozásba bocsátkozni hajlandó az igazgató-tanács említett városok és több érdekelttel annál is inkább, minthogy az államvasut-társaságnak e szárnyvonal kiépítése egy harmaddal olcsóbban kerül ki, mint bárki másnak, minthogy kész anyaggal rendelkezik a vasut kiépítéséhez.

Képzeltető mennyire felvillanyozta nálunk e hír a kedélyeket? s mint mondani szokták: nyulat lehetett örömlünkben veltünk fogadni.

Reményem, hogy most talán e cikk irásáért nem kapom meg a fővárosi lapok gúnyjait, mint pár év előtt, midőn ezt a „Félegyháza” hetilapban felmelegíteni bátorítottam; a mikor is a lapok újságolását kövér kecsának mondták, s az egészét légből kapott hírek keresztelék el.

Nem törődtem vele, valamint most sem törődöm, ha újra kövér kecsának bémálják is a nagy tekintélyű (?) fővárosi lapok e tudósításomat, csak én egy perszeményt mozdítam is elő az ügyet s végképen elaludni ne engedjem az e tervről okoskodásokat.

Igazsága van a „Szentesi Lap”-nak, midőn mintegy neheztelni látszik azért, hogy a szentesiek mindig előre tettek a sajlai vonalt az igen természet, és mérőföldekkel közelebb eső csongrádi vonalnak.

Megmosolyogni kénytelen az olvasó az akkor pengő szót nézetet, hogy t. i. azért lesz jobb a sajlai szárnyvonal, mert Csongrád felé töltést kell huzni.

Hát ez is baj, ha pár ól hossza töltést kellene is emelni Csongrád felé? hiszen ez nem nagy baj lenne Szentésnek! minthogy ott, hol ez 5-6 láb magas talús vezetettnek, a talajt úgy is ingyen nyernek a vasut-társaság.

Lelkiábról örvendünk, hogy valahára Szentés is belátja, miszerint ne Szaöl felé keresse azt, a mit közvetlen a szomszéd testvér városban találhat; hanem a helyett, hogy távolba menjen törekedjen azon, hogy igen népes közlekedése folytán a majdan — reménytelő — építendő tízai vasuti hid úgy építtessék, hogy két oldalán a mostani keserves komponi átszállítási helyen a közlekedő kocsioknak hídszárnyak építtessenek, melynek jövedelmét 20-30 évig engedje át a város a vasuti társaságnak, mely után örök időre jövedelmhez részére az átszállítási hid. Azon ellenet, hogy a jöszög megijed az átröbögő vonattól, csak azt mondanám: tessék néhány perczre felüggeszteni, míg a vonat áthalad a közlekedést s nem történetik baj.

Hogy mily óriási lesz a forgalom s a szállítvány e szárnyvonalon, habár százszor is el volt más részben mondva, nem látom épen szükségtennek ismételn a szállítási anyagok egy részét élethűen kimutatni, bár ez már az engedély nyeresékor hivatalosan is le volt írva, de lehetnek oly észrevételeim, melyek még a hivatalos kimutatás készítői figyelmét is kikerültek, ilyenek:

1862-ik évben — ha emlékem nem csal — a „Bihar” című lapban többször irtam a végett, hogy ha többet nem is, de egy szárnyvonalat az alföldi hűmei vasut-társaság vezesse H.-M. Váráhelytől Szentésig. Ki mutattam itt, hogy egy mázsa mész N.-Váradon 40-50 kr., Szentésen pedig 2-3 ft. Egy lapát s villa 10 kr. ott, Szentésen 50-80 kr. Egy akó szilvarium N.-Váradon 12 ft. Szentésen 30-40 ft. És ezen árak épen így állnak Csongrádra nézve is, mint Szentésre. De ki tudná azon ezer és ezerféle árucikket elszámlálni, melyekkel onnan az alföldet elborítani lehetne, melyeket egyenesen Orosházáról lehetne vidékünkre szállítani.

Kimutattam ott, hogy 1861-ben Szentésről Félegyházára a vasuti indóházhoz tengelyen két százezer = 600,000 mázsa gabona szállítottat azért, mert hirtelen kelle e gabonát rendeltetése helyére felé szállítani s így a hajókoni szállítást, mely egy hónapot is igénybe vesz, bevárni nem lehetett.

Amde nem értekeztem ott arról, hogy ha Orosházáról vezetettnek egy szárnyvonal Kun-Félegyházára s a magyarok Istene bő áldást adna e derekegyházi, mágoosi stb. óriási pusztákon, hol termelés ugyan van, de fogyasztók helyben nincsenek, ezen termékek mind e rövidebb uton szállítottának a fővárosba s innen tovább.

Hogy mily óriási a jövedelme a vasutaknak né mely szállítványoknál, csak most jött tudomásomra egy eset:

K. M. megvásárolt Petrozsénben 200 mázsa kőszent, melynek vétel ára 56 ft. a vasutoni elszállítása Kun-Félegyházáig 113 ft. honnan tengelyen szállítottat Csongrádra. Tehát két annyit fizetett K. M. a vasuton a szállítáért, mint a mennyi a szénnek vett ára, és még így is olcsóbb e szén, mint egyéb tüzelő anyag. Amde mennyire lenne olcsóbb, ha Orosházától egyenesen lehetne vasuton szállítani Csongrádra, vagy Szentésre, s nem lenne e ez majdnem kizárólagos tüzelő anyagunk, ha könnyebben és olcsóbban juthatnánk hozzá, mint a drága tüzfűző?

Nem kellene újra ismételnem, hogy e szárnyvonalra az utazást tekintve mintegy 200,000 ember néz. Nem kellene ismételnem, hogy óriási dohánytermelésünket nem kellene a depókól tengelyen szállítani 20-30 kr-ával Félegyházára, mit a vasuton 3-4 kr-ával nyerne meg az állam mázsánként.

Nem kellene ismételnem, hogy közel 5,000 hold szőlője van Csongrád városnak, s minden nap nemesíti a gyümölcsöt e város, és most, ha kissé bőven terem a gyümölcs, a jöszöggel éteti meg akkor, midőn 1873-ban egy szom őzi baraczk Bécsben általam 10 kr-ával fizettetett és Csongrádon ugyanezen időben egy garasért 40 (!) szemet adtak. Ha szállítás lett volna Bécsben olcsó, Csongrádon pedig drága lett volna e gyümölcs, de nem csak ez, hanem más egyéb gyümölcs is.

De kezdünk sertéseket is nagyban hizlalni kereskedés végett, ugy aprómarhat stb.

Ki győzőn emondani mindazon kereskedési cikkekkel, melyeket olykor a szállítás nehézsége miatt potom áron kell elvesztegetnünk.

Miután tehát az ezme ismét megpendített, hogy Orosházától Félegyházáig egy szárnyvonal építtetni céloztatik, — melyben örömmel nyugodnánk meg, ha az igen olcsó második vágány vonal építtetnék is — megvárjuk, sőt követelve — ha szabad így fejeznem ki magam — kérjük Simonyi Ernő Szentés és Csátr Zsigmond Csongrád városok országgyűlési képviselőit, miszerint érintkezésbe tévén magukat az állam vas-pálya igazgató-tanácsával, képviselt városaik érdekében mindent elkövessenek, hogy ez izolált nagy városok vasutat nyerjenek.

A mi a bővebb felvilágosítást illeti, azzal bármikor is szivesen szolgál a tervet kidolgozott küldetésig; csak valahára czélt érthetnek, ez lenne legnagyobb örömlünk. Csongrád, aug. 24. 1875. Schly a Antal.

Levelek a világ folyásáról.

— LXXII. —

Szerkesztő barátom!

Mióta az emberek felalálták az örök békét, azóta legelőször is azt tudakolják, ha egymással találkoznak: „lesz-e már háború?” Tudom, hogy barátom uram is azt várja, mit írok a hercegovinai lázadásról. Hogy rövid legyek nem iron le, itt ott hány csapatot vívni a törökökkel, melyek alkalmával atig vést el 15-20 ember; figyelmen kívül hagyom, hogy a lázadás vezetői minő felhívást intéztek a rokon tartományokhoz, hogy jöjjenek segítségükre; hogy a hivatalos adatok szerint már 10 ezerre meg az onnan menekültek száma, kik azután a mi slavoniai polgártársainkat ép úgy meglepték, mint például a sáskák az alföld egy pár vidékét; no de még azt sem hozom fel, hogy a felkelőkkel rokonszenvező lapok mennyi kegyetiséget sorolnak elő, miket a törökök állítólag elkövettek volna; — csak azt hozom fel, hogy a nagyhatalmak együttesen tanácsolták a magas postának: „küljőn ki egy felhatalmazott commissáriust, ki a felkelők panaszait, megvizsgálja, azután pedig ha lehet, segítsen a bajokon; az alatt pedig szüntessen be minden ellenségeskedést.” — Lásza barátom! ez nem beavatkozás; ez csak olyas valami, mint mikor a Peleskei Notárius oda kiáltja a színpadra „Omello”-nak, hogy nem szabad megölni azt a szép menyecskét, hanem először az ügyét szépen meg kell vizsgálni. — Azután ez bötes tanács is; a török szüntesse be az ellenségeskedést, — mikor a raják azok, kik nem hagynak neki békét!

No de majd le fogják játszani szerepüket, ugy, a mint az megírva van, a szereplők is, a peleskei notárius is; — én tudja csak azt gondolom, hogy egészen máskép állana mostan a világ, ha századok előtt magyar és török rokon nemzetek nem talják egymást, hanem testvériesen élnek egymással; — én nem fogom elfeledni azt a barátságot, midőn menekülni kénytelen hontalan magyarjainkat vendégszeretőleg fogadta a török szomszéd; s azért én szeretném a békét, tudva, hogy háboru esetén ők veszítenének legtöbbet és mi nem nyernénk semmit.

Szerbiában meg van a minister krízis; már egy pár hete, hogy Milán fejedelem nem tudja kit tegyen miniszerelnöknek. — Ebből meg az a tanúság, hogy könnyebb szert tenni egy milliókkal bíró meynyasszonyra, mint egy minden tekintetben megfelelő miniszeriumra.

Zágrábban e héten nyílt meg az országgyűlés és o'vastatott fel a királyi leirat, mely egész általánosságban említi fel azon teendőket, melyek minden országgyűlés rendes teendői; legnevezetesebb benne az, hogy Fiume város és kerület au onom viszonyainak rendezését teszi kiltatásba, ha az a most megnyílt országgyűlés tartama alatt időszerű lesz; — s a határvidék ügyének elintézését, ha a viszonyok alkalmasak lesznek.

A mi országgyűlésünk megnyitása pedig augusztus 28-áról 31-re halasztatott el; a trónbeszéd e napon fog tartatni a királyi palotában.

Különbö hazánkban most derűre borura divatos a gyalogverseny és távgyalogolás; multkor Budáról Balaton Fűsre, jelenleg Debreczenből Nagy-Váradra rendeznek egyet; — jó is lesz magunkat begyakorolni, mert bizony sokat gyalogolhatunk még, míg a boldogságot eléjük, azután neha napján nagy hasznát veheti az ember, ha futni tud. — Nekem eszembe jut a vers, mit költők a löversenyekre készítet egykor, mondván:

„Futottok lovakat nagy urak s így futni tanultok.
Kérdés: futni tudás, nem szül-e majd szaladást.”

* A helybeli izr. elemi népiskolában a jövő 1875-iki iskolai évre a beírások f. é. szeptemb. 1. 2. és 3-án d. e. 9-12 óig, d. u. 2-5 óráig az izr. egyház tanástermében fognak eszközöltetni. Minthogy sept. 3-án a rendes tanítás már megkezdődött, figyelemzetnek a t. szűk, hogy csak is azon tanuló vétetik fel, a ki a fél évi tandíjt előlegesen lefizette. Traub J. igazg. tanító.

* A helybeli gymnasiumi tanfolyammal egykötött polgári fitanodánál az 1875. iskolai évi szeptember hó elején veendi kezdetét.

A beírások szeptember 1. 2. és 3. napján a tul a Kurczán levő iskolai helyiségben délelőt 8-12 óráig, délután 2-5 óráig, a félévi tandíjnak, azaz 2 forint előleges lefizetése mellett eszközöltetnek. Ujjonan beírók még ezen felül 50 kr. beírási díjt tartoznak fizetni.

Az I. osztályba felvétetnek oly tanulók, kik a 4. elemi osztály bevégzéséről bizonyítványt mutatnak fel, ellenkező esetben felvételi vizsga alá vétetnek; ezen osztályba felvétetni ohajtlók szülei, gyámjái, vagy ezek megbizottjai kíséretében tartoznak jelentkezni, mert csak is ezeknek határozottan kifejezett ohajtása folytán fognak az illető tanulók vagy a gymnasiumi, vagy a polgári tanfolyamra bejegyeztetni.

A javító, pótl- és magán vizsgálatok f. évi szept. hó 4 én tartatnak meg.

A polgári leánytanodánál a beírások ugyanazon napokon és feltételek mellett eszközöltetnek, a polgári leánytanoda helyiségében.

Szentés, 1875. augusztus 25.

Az igazgatóság.

Helyi és vegyes hírek.

— Műkedvelő ifjaink által mult vasárnap rendezett szini előadással egybekötött táncvizsgálatom fenyvesen sikerült; különösen a szindarab és a benne szereplők ügyes szép játéka teljesen kielégíté a jelen volt közönséget; hogy is ne, midőn lelkes ifjaink a nagy számmal egybegyűlt pártoló közönség láttára örömmel ragadtatva, lelkesülten és jó kedvvel adták szerepeiket; különösen sok tapsban részesült Vutsák Sándor ur és Sarkadi-Nagy Imre ur; Weinberger Ede, Hódi János és Németh Elek urak is mind végig ügyes játékkal s nem e. y felettébb sikerült jelenettel gyönyörködtették a hallgatóságot; Vutsák Fanni, Széll Róza és Pacher Emma kisasszonyok jól betanult, átgondolt és keréked előadással fűszereztek és emelték az egészet. Valóban több élvezetben részesült a jelen volt közönség, mint menyiben vándorszínészeink drága pénzért néha napján részesíteni szokták. — Az előadás követte táncvizsgálatom folytonos jó kedv között reggelig tartott. — Csendes társas életünkben még sokszor visszaemlékezni fognak e kedves estére, de hálásan emlékeznek meg egy egy szenvedő is, kinek segélyt hozott; az előadás ugyanis a budai viharkárosultak javára 110 frtot eredményezett.

— Nyilvános számadás és köszönet. A műkedvelői fiatalok által a budai viharkárosultak javára rendezett szinelődás és táncvizsgálat összes bevétele volt 265 ft. kiadása 155 ft. maradt tisztán 110 ft. Ehhez felülfizetéssel járultak: Jurenák Ede ur 4 ft. 60 kr. Pacher Sándor ur 6 kr. Pokonyódy Gábor ur 2 ft. Nagy Imréné (Tisza Sas) 1 ft. Széll Sándor ur 40 kr. Pacher Emma k. a. 60 kr. Leicht Aurel ur 20 kr. Boskovitz Ignác ur 50 kr. N. N. 60 kr. N. N. 60 kr. N. N. 2 ft. Korout Atilla ur 40 kr. Vicián Albert ur 1 ft. Kr-Nagy Imre ur 60 kr. Matuly ur (Drekegyháza) 80 kr. Farkas Gedeon ur 80 kr. N. N. 1 ft. Fogadják a nemes lelki jöltevők s az összes pártoló közönség a szenvedők nevében legmélyebb hálaikat.

A rendezőség. — Simonyi Ernő országgyűlési képviselőnek három helyütt is megválasztatva levén, ezek közül Szentés elfogadván, Czeglédén Verhovay Gyulát, Szalontán pedig az őz bajnokot Gabody Sándort fogja felléptetni a függetlenségi párt.

— Értésítések. Felkérjük t. közönséget, hogy a lapba szant közlendőt mindenkor pénteki nap esteig beadni sziveskedjék, szombaton a lap sajtó alá kerülvén könnyen megeshetik, hogy már nem volnaak közölhető. — Özyegy Talányi Jánosné asszonynak a kun-szalmártoni határban, a körtöni szőlők mellett 156 köblös földje van 3, vagy 6 évre haszonbérbe adandó. A kedvező feltételekről értekezni lehet a tulajdonosnővel Kun-Sz-Mártonban. — Özy Csikányi Károlyné asszonynak szent-lászlói földjén 50 vontató buzának számlája, törekje és pelyvája eladó; a venni szándékozók tulajdonosnő lakásánál alkat tehetnek. — Magyar Józsefnek első fizetésben 250. sz. háza és szent-lászlói első oszt. földje eladó. — Juhász János 106 hold lapistói tanya földje örök áron, — kis-bb részletekben tanya nélkül is eladó, vagy haszonbérbe kiadó. — Ifju Gerecz János 8. sz. háza eladó — Pintér Istvánnak Királyszágon 36 hold földje 2 évre, ugyszinte szent Lászlón is 36 hold földje 2 évre haszonbérbe kiadó. A felső párton egy igen jó százaz matom készsége mindennel ellátva kedvező feltételek mellett eladó. — Sarkadi N. Istvánnak a felső réten 28 hold földje akár egy tagban akár részletenkint szabad kézőöl eladó. — Bazsó Sándornak a Búsérben 50 hold földje több évre, Kis-Tökén az önes parton 20 hold földje szintén több évre haszonbérbe kiadó. — Sajtós Mihálynak fűtevezébar levő emeletes háza kedvező feltételek mellett eladó. — Barta József IV. t. 349. szám alatti háza és első oszt. földje eladó. — Gulyás Istvánnak Nagy Hegyen levő vekerpartú másfél hold szőlője a rajta levő termással kedvező feltételek mellett elad. — Kúrti Szabó Sándornak nagyvölgyparti II. t. 597. számú háza szabad kézőöl eladó. — Tath Sándornak az alsó réten 7 hold földje eladó; a szegvári réten buza alá való földje feléből kiadó. — Gránicz Pál kis tőkei 34 hold tanya földje 3 évre haszonbérbe, vagy feles munkára kiadó, értekezhetni III. t. 304. sz. alatt a tulajdonossal. — Vincze Imrénék I. t. 623. sz. háza eladó, vagy haszonbérbe kiadó; vörösegyházi tanya földjéből 50 hold szabad kézőöl kedvező feltételek mellett eladó. — Weiner Farkasnak egy legjobb karban álló 4 öles göréja eladó, szükség esetén 2 ölet is ad belőle; értekezhetni lakásán fűteva, Kr. Nagy Pál házban. — Töröcsik Ferencz felső réti 1/2-ad részlet földje eladó. — Józsa Istvánnak

Dónaton egy fertály tanyaföldje eladó. — A rom. cath. egyház részéről közhírré tétetik, miszerint a kántor lak kijavítását akarja, melyre a szakértő vállalkozók aug. 29. napjának délutáni 3 óráig zárt ajánlataikat a gondnoki hivatalhoz nyújtásuk be. — Figyelmeztetnek azon rom. cath. lakosok, kik az egyházi adóért megzálogoltattak, hogy adóságaikat haladéktalanul lefizessék, mert ellenkező esetben zálogjaik behordatnak és közárverésen el fognak adni. — Szabó Sándornak III. t. 319. számú háza eladó. — Kutas Mihálynak két réti földje kedvező feltételek mellett eladó. II. t. 699. sz.

1145
1875

Árverési hirdetmény.

A városi árvaszék részéről közhírré tétetik, hogy kiskoru Sarkadi Nagy Mihály 1200 nsz. öles 245 hold tőkei földje tanya épületekkel s szélmalommal együtt kedden f. augusztus hó 31-én d. e. 9 órakor a város-

háza udvarán megtartandó nyilvános árverésen a legtöbbet ígérőnek 3 évre haszonbérbe fog adni.

Mire árverezők ezennel meghívattak.

Kelt Szentés város árvaszéke 1875. augusztus hó 27-én tartott üléséből.

Kiadta:

Szakál Mihály, h. jegyző.

Hirdetmény.

Szentés város közgyűlésének ez évi 109. számú határozata folytán, a város tulajdonát képező száraz malom helyek és egyéb üres terek f. e. szeptember 6. án és következő napokon, a helyszínén nyilvános árverésen el fognak adni, a venni szándékozók elegendő bánatpénzzel ellátva meghívattak; az erre vonatkozó feltételek addig is a gazdasági szakosztály hivatalos helyiségében megtekinthetők.

Kelt Szentésen 1875. évi aug. 16. án.

Balog Dániel, tanácsnok.

Árverési hirdetmény.

Szentés város árvaszéke részéről közhírré tétetik, hogy néhai id. Sarkadi N. Mihály hagyatékához tartozó 374²⁴⁹/₁₂₀₀ hold téési birtok a rajta levő tanyaépületekkel; továbbá 26¹¹⁵⁹/₁₂₀₀ hold tőkei föld, 32⁹⁹⁵/₁₂₀₀ hold bökényi nádas és 68²³⁷/₁₂₀₀ hold tiszai árter Szentés város közházánál sept. 20-án délelőtt 9 órakor megtartandó nyilvános árverés útján a f. 1875. évi október 1-től 1876. szeptember 30-ig számítandó egy évre haszonbérbe fog kiadni, akár egyeseknek, akár többeknek társaságban.

Mire árverezők oly értesítéssel hivatnak meg, hogy az árverési feltételek a városi árvaszék hivatalos helyiségében naponta megtekinthetők.

Kelt Szentés város árvaszéke 1875. augusztus hó 27-én tartott üléséből.

Kiadta:

Szakál Mihály, h. jegyző.

H I R D E T É S E K.

Hirdetmény.

Szentés város képviselői testületének f. évi 178. sz. közgyűlési végzésével a város tulajdonához tartozó tiszai „böldi rév“ az ott levő épületekkel, komppal és az alhoz tartozó eszközökkel; — nem különben: a szinte tulajdonát képező „hidvám“ szedési jognak, a f. évi nov. 1-től 1878. évi oct. 31-ig terjedő 3 évre nyilvános árverés útján haszonbérbeadása elrendeltetett.

Minek folytán árverési határidőül a f. évi szeptember hó 9-ik napjának délelőtti 10 órája a tanács tereben kitűzetik.

Melyre a vállalkozni kívánók a 10% toli bánompénzzel ellátva ezennel meghívattak.

A feltételek a kitűzött határideig alulírottánál megtekinthetők.

Kelt Szentésen 1875. év aug. 17-én.

Győri József, tanácsnok.

Hirdetmény.

A városi előfogatozás bérletének határideje a folyó év szeptember 30-án lejárván; — ezen bérletnek árlejtés útján újbóli 3 évre leendő bérbeadása a folyó évi 179. sz. közgyűlési végzéssel elrendeltetett: minek folytán nyilvános árlejtési határidőül a folyó évi szeptember hó 1-ső napjának délelőtti 10 órája a tanács tereben kitűzetik.

Melyre a vállalkozni kívánók 100 frt. bánompénzzel ellátva azzal hivatnak meg, hogy az árlejtési feltételek a kitűzött határideig alulírottánál megtekinthetők.

Kelt Szentésen, 1875. augusztus 12.

Győri József, tanácsnok.

A Werner örökösöknek a derekegyházi oldalon levő és macsibáti tanyaföldjei, a sáphalom melletti — (ház utáni) és réti földjei eladók, vagy bérbeadandók; értekezhetni az örökösök házában.

Hirdetmény.

Szentés város tanácsának a f. évi 1314. sz. tanácsi határozata folytán a város tulajdonához tartozó „szénás-kerti“ 1489 nsz. öl föld és háza a folyó évi október hó 1-ső napjától 1876. évi szeptember végéig; — továbbá:

ugyanazon határozata folytán „a vásárszéki birkalegelő,“ — ugyancsak a folyó évi október 1-ső napjától 1876. évi december végéig terjedő egy évre külön külön nyilvános árverés útján haszonbérbe fognak adni.

Mindkettőre a helyszínén árverési határidőül a folyó évi augusztus hó 30-ik napjának délelőtti 10 órája tűzetik ki.

A feltételek az ideig is alulírottánál megtekinthetők.

Kelt Szentésen, 1875. augusztus 12.

Győri József, tanácsnok.

Olcsobb, jobb és szebb, mint bárhol!

Női ruhakelmék

legkedvezőbben megszerezhetők

HAMBURGER ADOLF

hölgy-divatáru üzletében

BUDAPEST,

IV. koronaherceg (uri) utca 8. sz.

Minták kívánatra bárhova ingyen! Olcsobb, jobb és szebb, mint bárhol!

Árverési hirdetmény.

Csongrádmegyében lévő Csany község f. évi augusztus hó 9 ki 27. sz. a. kelt közgyűlési végzése folytán ezennel közhírré tétetik, miszerint a bor, ser, pálinka, liqueur, rosolio mérhetési és halászati jog — három községi koresma épülettel 3 hold földdel és egy hold helyiséggel — 1876. évi január 1-től 1879. évi december végéig — f. évi szeptember 26-án Csany község közházánál nyilvános árverés útján — haszonbérbe adatik.

Az árverési feltételek időközönként Csany község közházánál báránkor is megtekinthetők.

Kelt Csanyon 1875. augusztus 9-én.

Pap Ödön, Forgó Ferencz, jegyző, bír.

Árverési hirdetmény.

A szentesi kir. járásbíró, mint telekkönyvi hatóságnak 1875. évi július hó 31. napján 1977. sz. a. kelt végzés folytán közhírré tétetik, miszerint Molnár József szentesi lakos, mint végrehajtó részére 70 frt. 60 kr. tőkekövetelés és járuléka kielégítése végett Fehér Pál szentesi lakos végrehajtást szenvedettől lefoglalt a szentesi 3064. számú tjkönyvbe 2608. r. sz. a. bevezetett és 223 nsz. öl udvarterü házból alperes Fehér Pált illető 1/4 része tartozékaival végrehajtás útján elárvereztetése elrendeltetvén, ennek fogantatására első határnapul 1875. évi szeptember hó 13. napjának, szükség esetében 2-ik határnapul pedig 1875. évi október hó 18. napjának d. e. 9 órája ezen bíróság telekkönyvi hivatalába oly feltételek mellett tűzetik ki, hogy:

1-ször kikiáltási ár a becsár, vagyis 50 frt.

2-ször venni szándékozók tartoznak a becs. ár 10% -től a bánatpénzzel a végrehajtó kezébe előre letenni.

3-szor tartozik vevő a vételár 1/3-át a bánatpénz beszámításával azonnal, 1/3-át 30 nap, 1/3-át 60 nap alatt mindég az árverés napjától számítva járó 6% -től kamataival együtt befizetni.

4-szer az árverésen vett birtok utáni számléket vevő viselendő, az árverési költségekkel együtt és a vétel minden terhé.

5-ször a megvett ingatlan vevőnek azonnal birtokába bocsátatik, a telekkönyvi átíratás azonban csak az egész vételár lefizetésének igazolásával fog megengedtetni.

6-szor a fizetési határidők meg nem tartása esetében vevő kárára új árverés fog kitűzteni.

7-szer hogy az első árverésnek netán eredmény nélküli elmúlásával a fenntebb körülírt ingatlan a második árverésen becsáron alul is eladatni fognak.

(A becslevél és árverési feltételek az árverés alkalmával felolvastatni fog.)

Azon jelzalogos hitelezők, kik nem ezen telekkönyvi hatóság székhelyén vagy ennek közelé-

ben laknak, felhívattak, hogy a vételár felosztás alkalmávali képviseltetésük végett, ezen hatóság székhelyén megbízottat rendeljenek, s annak nevét és lakását az eladásig jelentsék be, ellenkező esetben hivatalból kinevezett gondnok által fognak képviseltetni.)

Vége mindazok, kik a fennt körülírt ingatlan iránt tulajdoni vagy más igényt, vagy elsőbbségi jogokat érvényesíteni vélnek, ezennel felhívattak, hogy igénykereseteiket e hirdetmény közzétételének utolsó napjától számítandó 15 nap alatt a telekkönyvi hatóságnál nyújtásuk be, különben azok a végrehajtás folyamatát nem gátolván, igénylők egyedül a vételár fölölégére fognak utasítatni.

Kelt Szentésen, 1875. augusztus 9.

Aigner Imre, bir. végrehajtó.

Egy vagy két fiu, tanulóknak

kerestetik Gombos Károly vas- és fűszer kereskedésébe.

Hirdetés.

Fried Ferencnek Csongrádon Bodor háza alatt mármárosi **deszkái, fenyőszálai** vannak igen **jutányos áron** eladó; sz. Mihály napig értekezni lehet Csongrádon a fenntnevezett tulajdonossal. 2—3

Gyógyszerész gyakornokul

alulírottánál egy 5—6 osztályt végzett ifju felvétetik.

Várady Lajos,
gyógyszerész.

Epen most jelent meg, magyar fordítása a hírneves igen tanulságos könyvnek:

az önmegóvás,

tanácsadó mind a korbelt férfiaknak, **Laurentiustól.** Bortéka lepeccseltve.

Számítalanszor bebizonyul segély és orvoslása (26 éves tapasztalás folytán) a

gyöngeségi

állapotoknak a finemző tagokban, ideges bajokban stb. mint a **rongáló önfertőzés és fajt kicsapongások következményeinek.** — Minden könyvtárnál, jelesül **Kökal** Lajosnál, Károly utcában. Ára 2 fr. 30 kr.

A t. közönség óvatik bizonyos utánzásoktól és majmolásoktól e könyvme néve, melyek a közönség elámtása tekintetéből még hirdetményes szószertől leírásáig is terjednek. Azért figyeljen mindenki arra, hogy könyvem eredeti 35-ik kiadását

Laurentiustól kaphassa, mely egy 8-ad réti 208 lapos kötetet képez **60 boncztoni ábrával** aczéba metszve és a szerző névveléjével van pecsételve. 20—29. **Laurentius tanár.**

Özv. Öröm Józsefnének egy első cipész-gépe jutányos áron eladó.

Kiadó: **Cherrier János.**

Felölős szerkesztő: **Buday József.**

Szentésen, nyomtatott **Cherrier Jánosnál** 1875.